

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור, ויתבונן בעצמו בחשבון צדק: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו ומוציאו מגלות, וזה האחרון, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה!

ראה עמוד 6

ערב שבת קודש פ' משפטים, מבה"ח וער"ח אדר א'
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תנא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

ר' מנחם ב"ר מרדכי ע"ה פוקס
נפטר ביום כ"ג שבט ה'תשס"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת העניא בת אסתר רחל תחי'
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

נשי ובנות ישראל וועלן ברענגען און צואַיילען די גאולה

בהמשך לשיחה שהובאה בע' הקודם ובקשר עם נעילת כינוס השלוחות העולמי, מובא בזה צילום (מוקטן) מההגהה הא' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אד"ר ה'תשמ"ו (כקביעות שנה זו) (הקטע נדפס בלקו"ש חכ"ו ע' 375 ואילך)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק - בא בהדגשה):

דער לימוד דערפון איז בפשטות - ביחס איש לאשתו:

אע"פ וואָס בכלל איז אַן אשה אַן "עזר כנגדו" וטפל לו, פונדעסטוועגן דאַרף דער איר איר מכבד זיין ניט נאָר כגופו, ווי ער איז מכבד זיך אַליין, ד. ה. אויך איר אַרויסהעלפן אין אירע זאַכן פונקט ווי ער טוט עס פאַר זיך אַליין, נאָר נאָכמער - "מכבד את אשתו יותר מגופו", ער דאַרף איר אַרויסהעלפן און מעודד זיין וכו' נאָכמער וויפל ער טוט פאַר זיך אַליין. ד.ה. אַפילו אויב זיין פרוי וויל האָבן הילף אין אַ זאַך וואָס ביי אים איז דאָס ניט אַזויפיל תופס מקום און ער מיינט אַז ס'איז אַ קלייניקייט - דאַרף ער איר מכבד זיין און אַרויסהעלפן אפילו על חשבון עצמו.

עאכו"כ ווען עס רעדט ס'יך (ניט וועגן דברי רשות, נאָר) וועגן ענינים טובים וקדושים ותומ"צ - אַז די פרוי וויל לערנען תורה כולל תורת החסידות, און וויל אַרויסגיין (באופן דצניעות, כפשוט) טאָן אין הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה, איז זיכער אַז דער מאַן דאַרף מכבד זיין איר רצון (און - יותר מגופו) און איר מעודד זיין און אַרויסהעלפן בכל אופן האפשרי.

ד.ה. אַז אע"פ וואָס בנוגע צו אַן אשה זיינען דאָ הגבלות בנוגע לקיום המצוות ותלמוד תורה ("הלכות הצריכות להן כו' וכל מ"ע שאין הזמן גרמא וכל מצות לא תעשה כו'") - אָבער בנוגע לעניינינו, מעיינות התורה, תורת החסידות^{54*}, זיינען נשים מחוייב אין לימוד תורת החסידות וועלכע רעדט וועגן ידיעת ה', ואהבתו ויראתו וכו' - שגם הנשים מחוייבות בהן, און זיינען מחוייב אין כללות הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

וכידוע אויך בזכרונות כ"ק מ"ח אדמו"ר דער גודל הכבוד וואָס מ'האָט אָפגעגעבן לנשי ישראל ביחס ללימוד התורה שלהן וכו'.

המשך הפענוח בסוף ע' 13

^{54*} (כלשון הבעש"ט באגה"ק שלו הידועה נדפסה בכש"ט (הוצאת קה"ת) בתחלתו. ובכ"מ) כשיפוצו מעיינותיך.

האם יהי' השנה חודש אדר אחד או שניים?

כיון שהגאולה יכולה לבוא "מיד" ממש יש מספיק זמן שהגאולה תבוא כו"כ שעות קודם המולד • וכשתבוא, יקום מיד בית דין בארץ הקודש אצל המזבח שבכוחם לקדש את החודש ע"פ הראי', ובודאי ימצאו אנשים הראוים להיות עדים שילכו לחפש את הלבנה • ובודאי יבואו העדים בטיסה (או באיזה אופן שיהי') לבית דין ויאמרו "כזה ראינו", וב"ד יחקרו אותם, ואם יודע שזו עדות אמיתית - יקדשו ב"ד את החודש • ויתכן שיבחרו לעשות בשנה זו רק חודש אדר אחד, ובחודש אדר זה יהי' מקרא מגילה • תרגום חפשי משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אדר ראשון* ה'תשמ"ו - בלתי מוגה הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. לכאורה זהו דבר פלא:
לא חושדים ביהודי על דבר שכזה, ומה ירויחו מסתם דיבור.

ועל-כן, דרוש הסבר: איך יתכן לומר שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כאשר רואים את בני ישראל מתכוננים לעבודתם בזמן הגלות?

ב. והנה, ההסבר הכי טוב הוא כאשר זה קשור עם הלכה בפועל של פוסקים, בלשון ברורה ודך קצרה^{1*} - שהרי עם פסק-הלכה שנתקבל בכל תפוצות ישראל² אי אפשר להתווכח, כיון שיש בו את כל התוקף של

יושבים ומדברים ב"קרירות" ("קאָלט בלוטיק") שהגאולה האמיתית והשלימה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם המולד (ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', במילא יתכן שמקרא מגילה יהי' בחודש אדר זה, כדלקמן¹), בה בשעה שהמדבר ועאכו"כ השומעים תכננו כבר לפני שבת את תכניותיהם ליום ראשון, ליום שני ולימים שלאחרי זה - לפי מעמד ומצב הגלות!?

ואין לומר שסתם מדברים על הגאולה, כי

^{1*} לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר היד.

² ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ב.

^{*} כקביעות שנה זו - תשס"ג.

¹ סעיף ג'.

מצות עשה³ (“על פי התורה אשר יורוך”⁴) ומצות לא תעשה³ (“לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך”⁴).

והענין הוא:

ישנו פסק דין ברור ברמב”ם⁵, שכאשר ישראל עושים תשובה “מיד הן נגאלין”, ומהמשך ההלכות שם⁶ מובן שהכוונה היא “מיד” ממש.

וענין התשובה יכול להיות “בשעתא חדא וברגעא חדא”⁷, כמובן מהפסק-דין בהלכה⁸ ש”המקדש את האשה על מנת שאני צדיק [גמור]⁹ הרי זו מקודשת מספק שמא הרהר תשובה בלבו”, זאת-אומרת, אע”פ שעד אז הוא ה’ ההיפך הגמור מצדיק, למרות זאת ע”י הרהור תשובה משך רגע קט – הופך להיות צדיק גמור! אלא שבנוגע לב”ד של מטה האשה ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודאות האם הוא עשה תשובה¹⁰, משא”כ בנוגע ל”מיד הן נגאלין” (שבא ע”י תשובה) הרי זה תלוי בהקב”ה, ו”כלפי שמיא גליא” שהוא עשה תשובה, במילא “מיד הן נגאלין”.

וזהו הרי דבר ברור, שבין כל היהודים בכל העולם כולו, ישנו יהודי אחד לפחות שבודאי

כבר עשה תשובה; אפילו ה”מרה-שחורה/ניק” הגדול ביותר לא יחשוד שבין כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה, ובפרט כשעומדים ביום השבת, שאפילו עם הארץ אינו משקר בשבת¹¹, כלומר, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שראיית האמת מביאה אותו לעשות תשובה.

ובפרט שבהלכה זו ברמב”ם כתוב ש”הבטיחה תורה שישראל עושיין תשובה בסוף גלותן”, ואזי “מיד הן נגאלין”.

נוסף לכך, ישנה הלכה אחרת ברמב”ם¹², שכאשר אדם אחד “עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה”. ומזה גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, מאחר וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

ג. רואים מההלכות הנ”ל, שע”פ הלכה יכולה לבוא הגאולה תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן!

ובמילא אין כל פלא מדוע אומרים שעוד בשבת זו לפני המולד – תבוא הגאולה, ואז יתכן שיקבעו שבשנה זו יהי רק חודש אדר אחד שבו מחוייבים במקרא מגילה –

שהרי המולד יהי’ (כפי שהכריזו לפני “ברכת החודש”) ביום הראשון בשעה שתיים עשרה וכך וכך דקות וכך וכך חלקים, ואפילו כשלוקחים בחשבון את ההפרש של שש או שבע שעות מזמני היום והלילה בארץ ישראל [שבנוגע למולד הלבנה אין אנו סומכין אלא על בני ארץ ישראל וקביעתם כו”¹³], לא כפי

(11) ירושלמי דמאי רפ”ד.

(12) הל’ תשובה פ”ג ה”ד.

(13) רמב”ם הל’ קידוש החודש ספ”ה. וראה ספ”ח.

ועוד.

ושכנתי בתוכם⁹, כולל – המקדש הרוחני שבתוך כאו”א מישראל (“ושכנתי בתוכם”, בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד¹⁰).

ועאכו”כ בנוגע לענין הגאולה, אשר, “בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים”¹¹, ועד”ז בנוגע לנשים צדקניות שבדורנו – כמבואר בכתבי האריז”ל¹² שדורנו זה הוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים – שבזכותן תהי’ הגאולה מגלותנו זה, “כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות”¹³.

(משיחת ש”פ משפטים, מבה”ח וער”ח אדר ראשון ה’תשמ”ו - מוגה)

(9) תרומה כה, ח.

(11) סוטה יא, רע”ב. שמו”ר פ”א, יב. ועוד.

(10) ראה ר”ח שער האהבה פ”ו קרוב לתחלתו. אלשיך עה”פ. של”ה חלק תושב”כ פ’ תרומה (שכה, ג, שכו, ב). לקו”ת ר”פ נשא (כ, סע”ב). ד”ה באתי לגני ה’תשי” בתחלתו.

(12) ל”ת וס’ הליקוטים עה”פ שמות ג, ד. שער הגלגולים הקדמה כ.

(13) מיכה ז, טו.

המדור מוקדש לע”ג האשה מרת **רבקה** בת הרה”ח ר’ **צבי** ע”ה – נלב”ע ביום כ”ט תמוז ה’תשס”ב יה”ד שיקויים היעוד “הקיצו ורננו שוכני עפר” והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בניי’ הרה”ח ר’ **שמואל** שי’ והרה”ח ר’ **יעקב** שי’ **שפריצער**

המשך הפענוח מעמוד 14:

ובפרט אז בזכות עבודת הנשים דוקא וועלן אלע אידן (אויך די אנשים) אַרויסגיין פון גלות, דאַרפן די אנשים זיכער זיי אַרויסהעלפן אין אַזאַ וויכטיקע עבודה.

בכדי נאַכמער צוגעבן אין די החלטות טובות און די עבודה בפועל וואָס וועט אַרויסקומען פון דעם כינוס של בנות ישראל – וועט מען אין דעם משתף זיין כל המתוועדים כאן דורך געבן אַ דבר גשמי – די מזונות (- לקח) פון דער התוועדות.

ויהי רצון אַז דער כינוס זאָל זיין בהצלחה רבה ומופלגה, און מ’זאָל אָנעמען פאַסיקע החלטות בהתאם להנ”ל אין אויספירן דער תפקיד קדוש פון נשי ובנות ישראל.

און דורך דעם וואָס די נשי ובנות ישראל וועלן אויספירן זייער שליחות, וועלן זיי ברענגען און צואיילען די גאולה, וואס דעמולט וועלן זיין די “נישואין” בין הקב”ה וכנסת ישראל, שלימות הגילוי פון דירה בתחתונים, און ס’וועט דעמולט נתגלה ווערן גודל מעלת הנשים (כנס”י) – “נקבה תסובב גבר”, און “מהרה ישמע כו’ קול חתן (און אויך) וקול כלה”,

במהרה בימינו ממש, ובשמחה ובטוב לבב.

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע”ה בן – יבלחט”א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ”ט ניסן ה’תשס”א יה”ד שתיכף ומיד יקויים היעוד “הקיצו ורננו שוכני עפר” והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

חלקן של נשי ישראל בפורים, בפ' השבוע ובעבודת השליחות

[. .] כאשר נמצאים בש"ק מברכים אדר ראשון, פ' משפטים, כ"ט שבט – הרי זה הזמן המתאים לקבלת החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, כולל – ההשפעה על אה"ע בנוגע לקיום מצוות בני-נח.

ולוסיף, שכל האמור שייך לא רק לאנשים, אלא גם לנשי ישראל – אשר, בשבת זו מתקיימת, בהשגחה פרטית, "פגישה" של נשי ובנות ישראל – שכן, חלקן של נשי ישראל מודגש בימי הפורים, בפרשת השבוע, וכן בנוגע לעבודת השליחות דכ"ק מו"ח נשיא דורנו: בימי הפורים – נשים חייבות במקרא מגילה שאף הן היו באותו הנס"ל, ולא עוד, אלא שהמגילה כולה נקראת על שם אשה בישראל – "מגילת אסתר".

בפרשת השבוע – שהרי בנוגע לכללות הענין דמ"ת (המבואר בסיום פרשתנו) **קדמו נשים** לאנשים, כמש"ל בפרשה דשבת שלפנ"ז, שממנה נמשכת הברכה גם לשבת זו² (ועאכ"כ **ערב ש"ק** זה, שבו התחילה ה"פגישה") – "כה³ תאמר לבית יעקב (אלו הנשים)⁴, ואח"כ) ותגיד לבני ישראל" (האנשים).

וכן בפרשה שהולכים לקרוא בתפלת המנחה, שבה מדובר אודות נדבת המשכן – שגם ה**נשים** השתתפו בנדבת המשכן, כמש"ש⁵ "וכל אשה חכמת לב ביד' טו", "וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה גו", ולא עוד, אלא **דקדמו** לאנשים, כמש"ש⁶ "ויבואו האנשים על הנשים", "עם הנשים וסמוכין אליהם"⁴, "הנדבה בתכשיטין ("חח וזנס גו") מצו' אצל הנשים יותר . . ופרקו נזמיהן וטבעותיהן **מיד**, ובאו **תחלה**, והאנשים אשר נמצאו להם הביאו עמהם"⁷.

וכמו כן בעבודת השליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כידוע גודל ההשתדלות של נשיא דורנו בנוגע לנשי ובנות ישראל, כולל ובמיוחד – שגם הן תתעסקנה בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, בהדגישו פעמים רבות את מעלתן של נשי ישראל⁸, כאמור, הן בנוגע לכללות הענין דמ"ת, והן בנוגע לכללות הענין ד"ועשו לי מקדש

שזה בנוגע לקביעות השבת, המועדים וזמן ק"ש וכו', שהם "בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה"¹⁴] – הרי עדיין נותרו כמה וכמה שעות עד למולד,

וכיון שהגאולה יכולה לבוא "מיד" ממש, אם-כן יש מספיק זמן שהגאולה תבוא כו"כ שעות קודם המולד, וכשתבוא הגאולה יהיו **מיד** משה ואהרן עמהם¹⁵, וכן "ואשיבה שופטך כבדאשונה"¹⁶ [שהרי אין כל סיבה לדחות דבר טוב], וה"שופטך" יוכלו מיד לישב במקומם אשר בלשכת הגזית¹⁷ אצל המזבח¹⁸, מאחר וכמובא בכמה מקומות¹⁹ – בית המקדש בנוי ועומד למעלה וכשתבוא הגאולה מיד ירד ביהמ"ק מלמעלה (ואין צורך לבנותו), במילא הדבר יכול להתרחש תיכף ומיד ממש בלי שום הפסק זמן;

ומכיון שיקום מיד בית דין ("שופטך") בארץ הקודש אצל המזבח שבכוחם לקדש את החודש ע"פ הראי', ובודאי ימצאו אנשים הראויים להיות עדים שילכו לחפש את הלבנה – כי אז תהי' מצוה לקדש את החודש ע"פ ה**ראי'** דוקא, ובודאי ישתדלו בכל אופן שיהי' לקדש מיד את החודש,

דהרי מצות קידוש החודש אינה סתם מצוה אלא ענין הכי עיקרי, כפי שרואים זאת ביציאת מצרים שקידוש החדשים הי' הציווי הראשון ("החודש הזה לכם"²⁰, "כזה ראה

14) שו"ע אדה"ז או"ח מהדו"ב ס"א ס"ח. ועוד.
15) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.
16) ישעי' א, כו.
17) רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.
18) ירושלמי מכות פ"ב ה"ו. מכילתא ס"פ יתרו (ובכמה דפוסים הוא בריש פרשתנו). פרשתנו כא, יד. פרש"י ריש פרשתנו.
19) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. זח"א כח, א. ח"ב נט, סע"א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 418. וש"נ.
20) בא יב, ב.

וקדש"²¹), ועד"ז הוא ענין עיקרי בגאולה העתידה, ובפרט שבה קשור הענין ד"הם עתידים להתחדש כמותה"²².

במילא ישתדלו – מיד כשתבוא הגאולה ויהיו ה"שופטך" והעדים – לקדש את החודש.

והעדים שרואים את המולד חייבים – אפילו בשבת, אפילו אם הדבר כרוך בחילול שבת²³ – לבוא בריצה באופן המהיר ביותר לבית-דין ולומר להם "כזה ראינו", ואין בזה שום הגבלות כיצד ירוצו העדים, אם אפשר בטיסה – צריכים לטוס, ובלשון חז"ל²⁴ – "גמלא פרחא",

[בנוגע ל"דרך רחוקה"²⁵ ט"ו מילין – שיעור מהלך אדם בינוני ביום²⁶) בקרבן פסח, הדין הוא²⁶ שמתחשבים רק בהליכה רגלית ולא ב"גמלא פרחא" וכיו"ב; אבל עדים שראו את הלבנה צריכים לבוא באופן הכי מהיר, אפילו ב"גמלא פרחא"].

במילא, בודאי יבואו העדים בטיסה (או באיזה אופן שיהי') לבית דין ויאמרו "כזה ראינו", וב"ד יחקרו אותם, ואם יודע שזו עדות אמיתית – יקדשו ב"ד את החודש.

ואזי יתכן שיבחרו לעשות בשנה זו רק חודש אדר אחד (ולא שנה מעוברת), ובחודש אדר זה יהי' מקרא מגילה וכו'.

ד. לאחר כל החשבונות הנ"ל – שהם כולם הלכות ברורות בתורה – הרי זה דבר

21) פרש"י עה"פ.
22) סדר קידוש לבנה – מסנהדרין מב, א.
23) רמב"ם הל' קידוש"ח פ"ג ה"ג ואילך.
24) יבמות קטז, א. מכות ה, א. ועוד.
25) פסחים צב, ב. רמב"ם הל' קרבן פסח פ"ה ה"א ואילך.
26) פסחים צג, ב ואילך. רמב"ם שם ה"ט.

הפשוט לכל יהודי שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד לפני המולד שיחול מחר (בערך) בשעה שתים-עשרה בצהריים, ואזי יהי קידוש החודש ע"פ הראי', שהרי כל יהודי הוא מאמין בן מאמין בהקב"ה, בתורה ובהלכות הנ"ל שהם פסקי דינים מפוסקים אמיתיים שיש בהם כל התוקף של מ"ע ומל"ת, כנ"ל.

במילא מובן, שאצל יהודי לגמרי לא תמוה לומר שהגאולה באה ברגע כמימרא, אע"פ שבינתיים נמצאים בגלות.

ומה שרואים שכשמדברים דברים אלו ישנם יהודים הנבהלים ותמהים תמי' הכי גדולה – אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמוה, אלא כיון שהם אינם רגילים לחשוב על הגאולה, במילא שבבילם זה דבר תמוה!

וכפי שרואים בפועל, שישנם ענינים שאינם תמוהים מצד עצמם, אלא כאשר אחד אינו רגיל אליהם, הרי הם דבר תמוה אצלו.

כך גם בעניננו: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא אינו דבר תמוה ואפשר להסביר זאת בשכל, אפילו בשכל של נפש הבהמית, רק היות שכבר משך זמן רב הוא אינו חושב כלל על הגאולה, אלא רק על ענינים אחרים – אמנם ענינים כשרים ו"גלאט כשר", אך אין להם שום שייכות לגאולה – אזי הרגל נעשה טבע שני²⁷, או יותר גרוע מזה; ועד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו ("מ'פארט אים אריין") שהנה בא משיח – הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו!

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק

בדברים טובים, והעיקר – "חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו²⁸ ובהליכתו לישון²⁹ וכו' – אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!...

ה. וישנה על כך בחינה פשוטה:

כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור (בכדי שאחרים לא יראו מה קורה בפניו – וואָס טוט זיך ביי אים אויפן פנים), ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק [אלה המשפטים – משפט צדק, "אשר תשים לפניהם" – "לפנימיותם"³⁰]: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו – אכן **אותו בעצמו** ("טאָקע אים אליין"), ומוציאו מגלות זה האחרון – אכן מגלות **הזה**, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה!

וכאשר רק יתבונן בזאת בעצמו אליבא דאמת – הרי זה לבד יגרום לו להרהור תשובה, שעל-ידו נהי' מיד צדיק גמור, וכאשר "ישראל עושין תשובה" אזי **מיד** הן נגאלין, ומביאים מיד תשועה והצלה לעולם כולו!

ויקויים מיד "ואשיבה שופטיך כבראשונה" אצל המזבח בביהמ"ק השלישי שירד מיד מלמעלה, והעדים יבואו מיד בריצה לומר שהם ראו את הלבנה, ויקדשו את החודש.

ו"הם עתידים להתחדש כמותה", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"³¹, בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, בביהמ"ק השלישי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש. ■

28 ראה רמב"ם הל' דעות רפ"ה.

29 ראה שם ספ"ג.

30 ריש פרשתנו (משפטים). תו"א שם עה, ג. ועוד.

31 עקב יא, יב.

ועוד ועיקר – שעדיין לא נתקבלה ההודעה והציווי ונתינת-כח ד"ועשו לי מקדש ושכנתו בתוכם" (כפי שקוראים בתורה במנחה) בנוגע לבנין ביהמ"ק השלישי!

ומזה מובן גודל הצורך וההכרח להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהענינים שמקרבם ומזרזים ומביאים בפועל ממש את הגאולה תיכף ומיד ממש.

. ויה"ר והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית וביהמ"ק השלישי.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)²⁶], וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש **כפשוטו**, ממש ממש ממש.

(קטעים משיחת ש"פ משפטים ז"ך שבט, מבה"ח אדר א' ה'תשנ"ב - מוגה)

26) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה - שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 66-265), ועל סדר הקירבה אלינו - משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדנ"ע).

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת ר' **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **ביידנצ'יק** נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

"ומחץ פאתי מואב" באופן ד"לעד ולעולמי עולמים"

[. .] ועוד ועיקר, בנוגע למעשה להוסיף בצדקה, ובלמוד התורה, ופנימיות התורה במיוחד, שעל-ידי-זה זוכים תיכף ומיד ל"תורה חדשה"¹ – לשמוע שיעור בתורה ממשיח צדקנו, שגילה איך שכל יהודי הוא "כוכב"², ויתירה מזה, "דרך כוכב"³. ועד להמשך הכתוב "דרך פאתי מואב", וכל זה באופן ד"לעד ולעולמי עולמים".

והעיקר, שהדיבור בכל זה יהי' כסיפור דבר שקרה כבר בעבר, משום שכל הענינים הנ"ל נמשכים מכפי שהם עתה בדפוס, בעולם ממש – בגאולה האמיתית והשלימה, בארצנו הקדושה, ותיכף ומיד ממש.

(קטע מר"ד מהתוועדות ש"פ משפטים, פ' שקלים, מבה"ח אדר ה'תנש"א – בלתי מוגה)

(3) בלק כד, יז.

(1) ישעי' נא, ד. ויק"ד פי"ג, ג.

(2) ראה ירושלמי מע"ש ספ"ד.

פרטים מדוייקים על המקום הזמן ושמו של משיח

כיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ' ממנה יצא לחם"² – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"³, רואים כבר (מעין ו) התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ישפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" – עיי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים

(1) ולהעיר גם מהשייכות ל"ראש השנה לאילן" דמיני' אזלינו – שבו מודגשת ההוספה ד"גפן תאנה ורמון גו' זית שמן ודבש" (עניני תענוג) לגבי "חטה ושעורה" (דברים המוכרחים).

(2) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(1) איוב כח, ה.
(2) ולא רק "לחם" המוכרח לקיומו של האדם, אלא גם ענינים של תענוג, כפירות האילן – כמודגש בהמשך הכתוב "וחניתותיהם למזמות", "הכלים שזומרים בהם הגפנים ושאר אילנות" (פי' הרד"ק).

אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים וגו'".

[. .] ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי"²¹ – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע²² מחליטים ומכריזים מדעתם ("ועברכאות שלהם" שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני" מתגלית ביום השבת²³ [שבו נעשית העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם המאורע הדכרזת מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו")] – שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה²⁴ (בציבור, ובברכה לפני' ולאחרי'), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם "מסיני", ועד"ז בנדו"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

. . ע"פ האמור לעיל מתחזקת יותר הפליאה והתמיהה, ביחד עם גודל הצער וההבהלה (ועד שמצד גודל הצער אין להאריך בזה ביום השבת) – היתכן שבנ"י נמצאים עדיין בגלות!?!... עד מתי!?!...

היתכן שלאחרי כל הסימנים על בוא הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, עד להמאורע דערב שבת זה שאפילו אוה"ע מכריזים שהגיע הזמן ד"וכתתו חרבותם לאתים" – נמצאים אנו ביום הש"ק זה בחוץ לארץ, במקום להמצא, יחד עם כל בני' מכל קצוי תבל, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש, מסובים ל"שולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם"²⁵, שעליו ערוכים הלויתן ושור הבר ויין המשומר!

(15) פרש"י אחרי יח, ד.

(16) עירובין ק, סע"ב.

(17) ואתחנן ד, ו.

(18) ואדרבה: "המביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומייקר את שם האלילים . . זהו עדות לעלוי יראתם" (פרש"י שם).

(19) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחכמתו של הקב"ה . .

(20) ומרומו גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" – שבה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה)

(21) ומרומו גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" – שבה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה)

(22) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי – לפני המאורע דערב שבת, וביום שני – לפני המאורע דאור ליום רביעי.

(23) פרש"י ריש פרשתנו.

(24) פרש"י ריש פרשתנו.

(25) פרש"י ריש פרשתנו.

דאוה"ע (לב מלכים ושרים ביד ה"ה⁴) להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

וזהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקנו מודגשת גם בפרטי המאורע – **המקום והזמן** שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים":

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא **"בית רבינו שבבבל"**⁵, "בית חיינו", בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקנו (כשיפוצו מעיינותיך חוצה)⁶, שאז יהי' גם קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים".

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו בעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הברור והזיכור **דחצי כדור התחתון**, שגם בו נמשך הגילוי דמתן תורה (שהי' בחצי כדור העליון)⁷, ויתירה מזה, ואדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה **בכל קצוי תבל ממש**, ע"י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני"כ (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וגו' עיקר, הפצת כל ענייני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח⁸, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקרבים יותר להזמן דביאת משיח צדקנו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"⁹.

ובתקופה האחרונה (החל משנת **נסיים**, והמשכה בשנת **"נפלאות אראנו"** ו"נפלאות בכל") הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולותי' של המדינה ההיא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות של שלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך

הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפרסום, ועד לפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק ליושר ולשלום, על יסוד האמונה בבורא עולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה ההיא למנהיגה של מדינה זו¹⁰, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה ההחלטה וההכרזה שתוכנה "וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו **בהעיר של נשיא דורנו** כ"ק מו"ח אדמו"ר (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיג מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו¹¹), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, **משיח שדורנו**¹², ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו **ראוי ומוכשר** להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ישפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"¹³.

וגם **הזמן** שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה [. . .] מצד הקשר והשייכות דזמן זה **לנשיא דורנו** – להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלימות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא הוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים די"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה בהתועדות שלפנ"ז¹⁴) – שגם **בהזמן** (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח

10 ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.
11 ואף שהטעם **הפשוט** לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסוימת, הרי הטעם **האמיתי** לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה **עיר הבירה** של "מלכי רבנו" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר **נשיא דורנו** (וראה לקמן [סה"ש שם ע' 363] הערה 13).
12 ראה סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 469-70 שנשיא הדור הוא המשיח שדורו. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמדומז בב' שמותי: "יוסף" – ע"ש ש"יוסיף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'" (ישע"י יא, יא-יב), ו"יצחק" – ע"ש ש"אז ימלא שחוק פיננו" (תהילים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).
13 ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות

10 ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.
11 ואף שהטעם **הפשוט** לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסוימת, הרי הטעם **האמיתי** לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה **עיר הבירה** של "מלכי רבנו" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר **נשיא דורנו** (וראה לקמן [סה"ש שם ע' 363] הערה 13).
12 ראה סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 469-70 שנשיא הדור הוא המשיח שדורו. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמדומז בב' שמותי: "יוסף" – ע"ש ש"יוסיף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'" (ישע"י יא, יא-יב), ו"יצחק" – ע"ש ש"אז ימלא שחוק פיננו" (תהילים קכו, ב. וראה ברכות לא, א).
13 ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות

* ונדע שפסוק זה מתנוסס על גבי כותל הבנין (וראה לקמן הערה 20).

4) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש חי"ג עמ' 285 הערה 1 ובשוה"ג. וש"נ.
5) מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 465 ואילך).
6) אגה"ק דהבעש"ט – כ"ש"ש בתחילתו. ובכ"מ.
7) ראה אג"ק אדמו"ר מהררי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.
8) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח".
9) צפני"ג ג, ט. וראה רמב"ם שם ספ"א.